

Cranta

TÖRTÉNELEM

Ynev történelmének mai kutatói voltaképp tökéletes sötétben tapogatóznak, ha az embernépek legkorábbi históriáját tanulmányozzák. Abban nagyjából mindannyian megegyeznek, hogy valamikor a Negyedkorban bukkant fel ez az ynevi faj, hogy azután – egyes ősbiblia szerzetek képviselői szerint – baljós gyorsasággal elszaporodjon, s benépesítse olykor még azokat a szegleteit is a roppant kontinensnek, melyeket annakelőtte más lába nem tapodott.

Szintén általános vélekedése a historikus bölcseknek, hogy ezeket a sikereket ez a hihetetlenül alkalmazkodóképes faj jórészt olthatatlan kíváncsiságának és nyugtalanságának köszönheti, mely tulajdonságok a hosszabb éltű lények között a gyermekbetegség kategóriába tartoznak. Jól szemlélteti ezen fajok hozzáállását a gianagi törpekolónia egy Tudójának, Shíb fia Grábának egy mondata, az Embernépekről címet viselő tanulmányából: „Meg kell tenniük mindezen dolgokat, mielőtt létük végére érnének, s gyakorta idejük sincs rá, hogy kérdéseikre a válaszaikat megkapják vagy – ha mégis valamiféle visszajelzés érkezik az istenektől – legalább elgondolkodhassanak azok értelmén.”

Bármiféle egyetértésre is jussanak azonban ezen tudósok a fenti kérdéseket illetően, abban már inkább megoszlik a vélekedésük, honnan is indultak hódító útjukra az embernépek.

Sokan gondolják úgy, hogy Ynev más lakóihoz hasonlóan már a legkorábbi képviselőik is egyéb Síkokról érkeztek, mások váltig állítják, hogy isteneik itt készítettek legtöbbüknek bölcsőt, csupán annak helyszínét illetően szakadnak ők is több pártra. Kutakodásaikat elsősorban az akkoriban már itt élők feljegyzéseire alapozhatják, s ha ezek egyik-másika holmi mágikus praktikáknak köszönhetően többékevésbé épen túl is élte az elmúlt évezredek, kevesen akadnak, akik érthetőn tolmácsolni tudnák azok tartalmát.

Más dokumentumok pedig éppen a gondos fordítások, átértelmezések, betoldások és újramásolások során veszítettek oly sokat lényegükből, hogy a bennük foglaltak már csak tapogatózásra elégségesek, biztos tudásra aligha. Mindazonáltal érdemes megemlíteni két leírást, melyek alapján – Doranban legalábbis – két feltételes helyszínt állapítanak meg az embernépek legelső megjelenéséről. Mindkét írás csupán töredékeiben maradt fenn, s eredetüket tekintve valamikor a Fajháborúk végén készülhettek. Valószínűleg hadijelentés, egyfajtacsatakrónika lehetett egykoron mindkettő, szerzőjük kilétéről vannak ugyan elképzelések, ám csupán annyi bizonyos, hogy egy-egy elf hadúr szolgálatában élhettek, s maguk is elf nyelven írtak.

Az egyik beszámoló érintőlegesen említi „holmi vad fajzatokat”, kik az „Aniyes forrásvidékén” „szánalmas körülmények közepette próbálkoznak növények növesztésével a maguk állati módján”. Később – pontosabban a csatakrónika megmaradt feljegyzéseiben – nem szerepelnek semmilyen összefüggésben. Az egykori Anyes forrásvidékét Oilan egyes bölcsei valahová a mai Anublien tóvidékre helyezik.

Elképzelhető hát, hogy – legalábbis Északföldén – valahol itt kerülhetett el az a vidék, aholis először emeltek maguknak házakat az embernépek. Egy másik, valamelyest régebbre datálható krónikatöredék (egy korábbi országleírás vonatkozó részeire hivatkozva) az Ass-Han aquir városa melletti széles határvidék erdeivel kapcsolatban említi a fentiekhez hasonlatos dolgokat: „Itt, ahol az erdőmajd a folyó partjáig lefut, láttak még egyéb szerzeteket is, kik a földdel s vadakkal foglalkoztak, de bármiképp is próbáltak hasonlítani miránk, inkább tűntek torz gúnyképnek. Ennekokán, többen úgy vélekedvén aquir praktikáról van csupán szó, Erynen sica visszaadta őket a Körnek.” Ennyi, nem több.

Ha valaki Ass-Han városát keresné a térképeken, annak igen régi földabroszok után kell néznie. A mai Fynvynektől nyugatra, a Quiron-tenger mélyén kell feküdnie, már ha igazat állítanak a Doranban élő elf magiszterek, kik egyebekben is csak nagyon szűk marokkal mérik az ismereteket, ha a Fajháborúkról kérdezik őket.

Nagyiszteletűarach Sortenad Phaston Múlt időkről című munkájában felettébb érdekes fejtegetésekbe bocsátkozik, amikor a korai embernépekről ír. Ókyr és elf mágiatörténeti munkák elemzéseiből valamint arach Symatres A tapasztalati mágia őseredete című kiváló tanulmányának egyes részeire támaszkodva azt bizonygatja, hogy a crantaiak mágiája eredeti formájában a manafelhasználás minden eddigőtől tökéletesen eltérő formája volt. Így az embernépek minden más fajtól elszigetelt módon (még ha tökéletlenül is) saját maguk jöttek rá a mágia alkalmazásának lehetőségeire. Sortenad Phaston ezt az utat munkájában emberi vagy crantai metódusnak nevezi. Mindazonáltal nem tud dűlőre jutni abban a kérdésben, hogy ez a mágiatípus egy másik Síkról érkezett-e az embernépekkel együtt, vagy itt alakult ki Yneven. Ugyanakkor megjegyzi, hogy a feltételezett crantai varázslatok jellegüket,

kezelhetőségüket és befolyásukat tekintve arra engednek következtetni, hogy kialakulásuk már itt történt. Bármennyire bizonytalan arach Sortenad Phaston több ponton is, affelől szemernyi kétsége sincs, hogy ez az ún. „crantai metódus” volt az alapvető oka, hogy a Negyedkor közepe-végére megindulhatott az első, embernépek által szervezett nagyobb államalakulat kiépítése.

Megegyezik a véleménye ebben a shuluri Coronthas Ichabys-an Chortus-szal, aki szintén a korai mágiában látja azt az erőt, amely a néhai birodalom felemelkedéséhez vezetett. Ő azonban úgy véli, az orkokhoz hasonlatosan az embernépek is a másodlagosan teremtett fajokhoz tartoznak, mágiájuk egyfajta papi mágia lehetett, s mára már feledésbe merültek mindazon istenek, akik az emberi fajt valamikor gyermekeiknek tekinthették. Hósuda, Kódán, Odd-Saás, Sék, Temen. Egykori istenek nevei elporlott táblák, sziklafalak maradványairól. Szobrok, sírok, álmokristályok; hősregék, krónikák és feljegyzések. Korunkhoz közeledve mind gyakrabban bukkannak elő a régmúlt emlékei, s amint az időben lépkedünk előre, lassan kibontakozik előttünk az a hatalmas civilizáció, mely egykoron Északföldre jelentős részét uralma alatt tartotta. Kialakulásában bizonyára nem kis szerepet játszott az a hatalmi úr, amely a Fajháborúk elültével támadt Yneven, s a crantaiak mára feledésre ítélt istenei, akik teremtményeiket e világra helyezték.

Tudós koponyák a P.e. XXII. évezredre teszik annak a népcsoportnak a megerősödését, mely crantainak nevezte magát, s természetközeli mágiája segítségével kiemelkedett É-Ynev egyéb embernépei közül. Akár a Quironeia mellékén szökkent szárba ez a kultúra, akár az Anublien vidékén vagy másutt, viszonylag hamar hatalmas területeket tudott az uralma alá vonni, s mágiahasználói segítségével (akik ezidőtájt vélhetően az időjárás- és az élőlények befolyásolásának különféle technikáit ismerhették) meglehetősen rövid időalatt komoly, szervezett államot hozott létre. A magát Nagy Crantai Birodalomnak nevező hatalom feltételezhetően a P.e. XXI. évezred során érte el legnagyobb kiterjedését. Határai északon az elf szállásterületektől

keletre, egészen a Yian-Yiel hegységig húzódtak. Csupán az északi tengerpart egy hatalmas sávja nem került az ellenőrzésük alá.

A magát Velariumnak nevező elf ország folyamatosan vissza tudta verni az embernépek minden próbálkozását, olyannyira, hogy a crantaiak egy idő után fel is hagytak az elf védművek hiábavaló ostromával. Az embernépek délen a földtörténeti szemmel még mindig ifjúnak számító tenger – a későbbi Quironeia - déli partvidékére is sikerrel terjesztették ki befolyásukat. A főváros (Cranta?) a feltételezések szerint valahol az északnyugati területeken – egyes feltevések szerint a manapság gyíknépek lakta pusztaságokon – fekkent. A magukat crantaiaknak vallók ezidőtájt már semmi esetben sem lehettek azonosak magával a birodalomépítőnappal. Sokkal valószínűbb, hogy a mágikus hatalmukat látványosan fejlesztő, isteneik tökéletes bizalmát élvező hódítók fokozatosan beolvasztották az alacsonyabb civilizációs fokon álló embernépeket, akik később a crantai kifejezést kezdték magukra is alkalmazni. Vélhetően ez az az időszak (p.e. XXI-XX. é.e.), amikor a crantai varázshasználók először próbálkoztak ismereteik „kiforgatásával”, s megkezdték azon tudásanyag összegyűjtését és finomítását, melyre a mai kor bölcsei leggyakrabban a „nekromancia” kifejezést alkalmazzák. Akár a crantai kőborlók, akár az álmokristályok ezen kísérletek késői eredményei, nem szabad hát figyelmen kívül hagyni a nagy elődök próbálkozásait. Ugyanakkor több jel is arra mutat, hogy a szerafizmus legelsőformái is ebben az időszakban bukkantak fel.

A ma ismert nekroszerafista tradíciók minden bizonnyal crantai eredetűek, habár ezen korai időkben való feltűnésük egyelőre még bizonyításra vár. A birodalom (Nagy-Cranta) élén kezdetben egy, később több istenkirály állhatott, akik vélhetően többhatalmi központot hoztak létre. Részben ez lehetett az oka annak, hogy a későbbiekben a crantaivarázshasználó réteg

is megosztottá vált, s ez vezethetett ahhoz a többé-kevésbé már jóldokumenált időszakhoz, melyet az északi bölcsek Crantai Válságkor néven emlegetnek. Ez a periódusjó megközelítéssel a p.e. XX. évezredhez köthető. Ekkor lökték a széthúzó erők és az ezzel járó belső válságok a birodalmat elhúzódo dinasztikus háborúságok egész sorába. A többször szétszaggatott, majd újfent egyesített országot tizenöt (ez a szám többször változott) mágusfejedelem tartotta irányítása alatt több-kevesebb sikerrel működő szövetségi rendszerben. Politikai hatalmuk meg sem közelítette az istenkirályok korának uralkodóit, s gyaníthatóan a crantai panteon istenei is inkább csak egyiket-másikat tartották támogatásukra méltónak.

Három fontosabb háborúrendszer az, amely egyfajta keretet ad ennek az évezrednek. A Szitakötő, Bagolyés Darázs Háborúk nevei vélhetően az egykori nemzetségek, törzsszövetségek (később esetleg önálló országok, városállamok) totemállataira vezethetők vissza, de egyben jól jellemzik azokat a varázshasználókat és módszereiket, akik a mágusfejedelmek szolgálatában természetfeletti erejükkel támogatták a széthúzó feleket. A pusztító háborúság hívta életre azokat a hatalmas építményrendszereket, amelyek ezidőtájt jelentek meg Északföldén. A crantai erődítések és várak a legkülönbözőbb anyagokból épültek. Míg a hegyvidéken elsősorban a kőszolgált alapul, akadtak olyan részei is a birodalomnak, ahol agyagból vagy fából emeltek olyan fal és védműrendszereket, melyek a legkomolyabb próbatételeknek is ellenálltak. Azoknak, akik hitetlenkednek ennek hallatán, ajánlhatjuk mindazon kyr krónikákat, melyek igazán meggyőzőn ecsetelik a crantai háborúk nehézségeit.

Külön kiemelkedik közülük Thilanas Lacher an- Calow hadúr leírása a későbbi Acélhurok hadjáratról, amely a sokatmondó Átkos agyagfalak mentén címet viseli. Az elhúzódo háborúság tökéletesen tönkretette az egykori birodalmat, mely régi dicsőségében soha többé nem támadt fel, a p.e. XIX. évezredet pedig egyenesen Crantai Romlásévek néven ismerik a krónikák. A birodalom végleg darabokra szakadt, a Sáska Háborúk során elszabadult járványok és természetmágikus katasztrófák hatalmas területeket tettek lak(hat)atlanná.

Új területi egységek, mágusfejedelemségek keltek életre a belsővidékeken, míg az egykori

védelmi vonalak, az ún. Határországok fokozatosan megsemmisültek. A legkomolyabb veszteségeket nyugati területein szenvedte el a birodalom. Az újfent ébredezőEdiomad és a vele szomszédos gyíklények hatalmának megerősödése vetett véget a területi hódoltságnak. Tovább rontott a helyzeten a Második Darázsháborúk és a Daru Háborúk pusztítása: Cranta legalább három - egyes feltételezések szerint ennél is több - részre szakadt. Az északi, észak-nyugati részek Cranta, Croton és Móchis székvárosokkal - Felhőtartományok néven egyesültek. Pusztító mágikus praktikákkal, az ún. Vihartengerekkel szigetelték el magukat a később Kelet-Cranta néven is ismert óriási országszövetségtől. A Quiron-tenger déli partvidéke és az evvel határos keleti földek is önálló politikába kezdtek. Nem kellett soká várni, hogy a mágusfejedelmek végül eldöntsék, kit is illet errefelé a hatalom. Viszonylag gyors lefolyású háborúságokban tisztázták ellentéteiket, s a győztes fejedelem – sokak szerint isteni segítséggel – megalapította a későbbi Álomdinasztiát. Az újdont hatalmat hamarosan Tajték Birodalom, míg fővárosát, Amnashér-Ashráut, a Tajték Trón Városa néven kezdték emlegetni.

Körülbelül erre az időszakra tehető egy eddig ismeretlen hatalom ideiglenes megszilárdulása és egy másik végsőbukása is. Az eddig crantai fennhatóság alatt (vagy annak peremén) élőork törzsek között új, erős vezetőbukkant fel, egy bizonyos Ughjorbagan (elf forrásokban Ujhorgán vagy Uyhorgaan). Az ő vezetése alatt jött létre a Koponyaszövetség, mely tizenhárom törzset egyesített. Az ork énekmondók elbeszélései szerint titkos hatalmát egy renegát crantai varázslótól szerezte, s ennek segítségével sikerült hús esztendőnyi véres háborúban egyszer s mindenkorra felszámolnia a velariumi elf királyságot. Miután véget ért a rettenetes pusztítás, csak akkor léptek ismét színre az emberek. A crotoni császár nem avatkozott addig a küzdelembe, amíg nem tisztázódtak az erőviszonyok. Csak az elfek bukása után érkeztek meg az emberi csapatok, s kíméletlenül felszámolták a vezetőjét vesztett Koponyaszövetséget. Mindössze két törzs menekült meg az orkok egyik legdicsőbb vállalkozásából. A változások nagyjából stabilizálni tudták az embernépek országait, és sokáig úgy tűnt, újabb felemelkedés veheti kezdetét. Az időszak azonban –

természetesen – ideiglenesnek bizonyult. A p.e. XVIII. évezred elején újfent fellángoltak az ellentétek, s a maradványbirodalmak ismét egymásnak estek. Cranta és Móchis agyagvárosainak varázslófejedelmei viharlovasaik és Mích-Táar totemisten kegyelmét élvező darázmestereik segedelmével sorozatos csapásokat mértek a szomszédos országszövetségre, és a Felhőtartományok területét sikerült jelentősen megnövelniük Kelet-Cranta rovására.

A „Rovarhadjáratok” néven ismert szörnyűségek után az ideiglenesen megnyitott vagy elirányított Vihartengereket újra a határookra helyezték, végleg elvágva magukat ezzel a keleti maradványbirodalomtól. A Rovarhadjáratok másik következménye a keleti területekre nézve inkább tűnt kedvezőnek. III. Odd-Saásin új fővárost alapított, melynek az Új-Croton nevet adta. Kelet-Crantát a későbbi krónikák ezek után gyakorta illették egyszerűen Új-Croton, uralkodó mágusfejedelmét pedig új-crotoni császár néven. Az ezen időszakot követő évszázadok komoly változásokat hoztak a Felhőtartományok életében. A hosszú ideje példátlan békeidőszakban a Cranta városából származó Nom-Nichaás mágusdinasztia legnagyobb hatalmú vezetőinek tökéletes időjárás körülményeket sikerült kialakítani az uralmuk alá tartozó földek egyes részein. A megzabolázott természet így soha nem látott bőséggel ontotta kincseit, s mérhetetlen mennyiségű élelmiszer előállítását tette lehetővé. Az Isteni Földek néven ismert vidékek egyrészt sosem látott gazdagságot, másrészt az ezzel járó elpuhulást és elkényelmesedést hozták a Felhőtartományok lakóinak. Ez lehetett az egyik oka, hogy szinte készületlenül érte őket egy új faj megjelenése az ynevi történelem színpadán, s nem voltak képesek feltartóztatni az újonnan érkezett áradatot. Kisvártatva új birodalom emelkedett az egykori crantai dicsőség színhelyein.

?

Szerző: ismeretlen

Forrás: ismeretlen

Szerkesztette: Magyar Gergely